

kunne gaa paa hinandens Grund, uden at hver af dem maa have et Kort til 10 Kr. Jeg vil nævne et andet Eksempel. Jeg kender flere Byer, hvor der ikke jages uden et Par Gange om Aaret og ellers fredes Byens Jagtgrund. Jeg kan ikke andet end sympatisere dermed, fordi det er ikke Vejen til at ødelægge Wildtet, at der kun holdes et Par Jagtdage i en saadan By. Men hvad vil Følgen blive, hvis der skal løses Jagttegn? Tænte vi os f. Eks., at en halv Snes af Byens Mænd skulle føre Gevær, vil det blive 100 Kr. i Afgift for at have, jeg kan gjerne sige, denne Fornøjelse. Men jeg tror ogsaa, at hos mangfoldige andre vil det vække Uvilje, hvis en saadan Bestemmelse bliver gennemført. — Jeg skal endnu fremkomme med en anden Betragtning, som har en væsentlig Indflydelse paa min Stilling til dette Spørgsmaal. I vor Tid fremkommer der mange Krav paa større Rettigheder og mere Frihed, men jeg tror, det er rigtigt, at være varsom med at tage Hensyn til saadanne Krav, før vi vide, om Opholdelsen af dem virkelig vil føre til noget nyttigt og godt. Paa den anden Side tror jeg ogsaa, at vi skulle være varsomme med at gøre Indgreb i mangeaarige Rettigheder, undtagen naar Nødvendigheden er til Stede for at gøre Indskrænkning i Rettighederne, og at den er til Stede her, kan jeg ikke se. Naar vi se hen til Bestemmelserne i § 25 om højere Mulkter — og jeg kan endogsaa være med til at gøre dem endnu højere over for dem, der forse sig paa andres Jagt eller paa andens Regning — og dernæst til, at alle Overtrædelser af Jagtloven skulle undergives offentlig Sagsøgning, forekommer det mig rigtig nok, at det er alt, hvad en jagtterettiget kan ønske sig i Retning af at værne om sin Jagt. Jeg tror derfor, som jeg allerede har fremhævet, at vi skulle være varsomme med dette. Jeg for min Person har vanskeligt ved at gaa med til det, og jeg kan gerne sige straks, at jeg slet ikke kan gaa med til det. — Jeg kunde have lyst til at komme ind paa flere Enkeltheder, men Klokken er nu $4\frac{3}{4}$ og jeg kan derfor slutte, efter at jeg har faaet sagt navnlig om det sidste Punkt, hvorledes min Stilling er.

Judeuigrsministeren (Singerslev):

Det foreliggende Lovforslag har jo i det hele fundet ikke saa ringe Tilslutning under Behandlingen her i Tinget, om der end er fremkommet Indbendinger imod det, hvilket man jo selvfølgelig ogsaa maatte vente. Det blev erkendt særlig af den første Taler, der havde Ordet, at vi trænge til en Kodifikation af Jagtlovgivningen, hvilket Ønske er

effterkommet ved dette Forslag. Det erede Medlem nævnte tillige, at der findes meget betydeligt nyt i dette Forslag, det gør der ogsaa. Hvis man vilde spørge i Almindelighed: hvor finder man Kodifikationen, og hvor finder man det nyt? er det ikke saa vanskeligt at give Svar derpaa. Kodifikationen vil man ganske væsentlig finde i det Kapitel, der handler om Jagtretten. Selvsølgelig vil man ogsaa paa Straffebestemmelsernes Omraade finde noget i den Retning, men det er navnlig det første Kapitel, hvor man har givet en Kodifikation af den nuværende Lovgivning — ganske vist udvidet paa adskillige Omraader, men i alt væsentligt en Kodifikation, og Synspunktet har der været, at den Udvikling, vi i den Henseende have, gør man bedst i at acceptere og slutte sig til. Naar jeg siger dette, har jeg til Dels svaret det erede 3dje Medlem for 2den Kreds (C. Danneffold-Samsø), som anskede over forstellige Bestemmelser i §§ 3, 4, 5, 6 o. f. v., der ordne Forholdet lige over for Ejeren og Brugeren paa forstellig Maade. Hvis man havde frebet dette Lovforslag paa bar Bund, hvis man ikke havde en Lovgivning i Forvejen, vilde jeg ikke være fremkommen med de Bestemmelser, som staa i disse Paragraffer; thi for adskillige af dem kan man med Føje sige, at de ere noget mærkelige. Men de have nu udviklet sig saaledes her i Landet i Aarenes Løb, og vi maa huffe, hvorfor de have udviklet sig saaledes. Naar man vil tænke sig noget tilbage, ved man jo meget godt, at Stillingen og Synspunktet for Jagten for 50 Aar siden var et helt andet end nu. Da havde man den store Jagt paa Fællig, man havde Kongens store Jagt, og man havde de store Grendommes Jagt under Fæsteforholdene. Man havde mange Vanskeligheder at overvinde i den Retning — jeg skal saaledes nævne Klapperforpligtelsen — den Gang, det gjaldt at komme over paa et andet Forhold. Vi gif jo hos os i 1840 over til at skelne mellem Jagt paa Enemærke og Jagt paa Fællig, hvad vi allerede nu ere gaaede bort fra og ikke behøve, vi ere nu komne til at fastslaa: Jagtretten tilkommer Grundejeren, og derfor begynder Lovforslaget ogsaa med det. Jeg tror, at det vil være nødvendigt at hævde dette Synspunkt. Naturligvis kan man komme til en Kodifikation paa den Maade, at man søger at hjælpe paa Forholdene; men jeg tror, at det er rigtigt at fastholde dette. De Bestemmelser, der findes i Lovforslaget med Hensyn til Grundejers Ret til at udøve sin Jagtret, hans Forhold til Brugeren og flere andre Forhold kunne i og for sig ansættes og være tvivlsomme.